

EL GENOCIDI CATALÀ

és a dir, el genocidi contra els catalans i contra tota la Nació Catalana

INTRODUCCIÓ

No ha sigut curt ni fàcil el camí que he hagut de recórrer per arribar a la conclusió que, contra els catalans i contra tota la Nació Catalana, hi ha un **GENOCIDI EN MARXA DES DE FA SEGLES**: obertament des de 1714, i de forma més dissimulada (o com a mínim més desconeguda però que afortunadament està començant a sortir a la llum, i cal aprofundir-ho) des de 1659... o 1640... o 1624... o 1501... o 1487... o 1412... o 1410... o abans. Resumeixo:

Tinc 71 anys, soc català d’“ocho apellidos vascos” i mai m’he sentit “español” però no era independentista. Raó? Fa 4 anys em vaig adonar que subconscientment considerava impossible que Catalunya podés recuperar la llibertat. Havia interioritzat, i finalment acceptat, la trista realitat que la immensa majoria de catalans ens amaguem a nosaltres mateixos: que portem 302 anys sotmesos i que actualment continuem presos de “Madrid/Castilla/Estado-Español”.

Poc després de l’11 de setembre de 2012 vaig decidir [IMPULSAR INCONDICIONALMENT LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](#).

Des d’aleshores, estic descobrint –molt content i també molt emprenyat- moltes “coses” importants, com que el Principat de Catalunya i la Nació Catalana funcionaven de manera sorprenent i que ara ens sembla impossible, senzillament increïble, i que eren totalment diferents del “Reino de Castilla (y asimilados)” d’aleshores... i també de “la societat catalana” actual.

Cinc exemples:

—aquí hi havia immunitat del poble –*immunitas plebis*– davant de l’autoritat (i en absolut... l’absolutisme de “¿Qué es ley? Lo que dice el Rey” i “El que manda, manda”),

—aquí la suprema autoritat de l’Estat Català sempre havia d’actuar “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure” (i en absolut “el Rey es la ley”, i també els seus designats actuaven despòticament),

—aquí les lleis eren les costums escrites, i les Constitucions Catalanes protegien la llibertat del poble i buscaven evitar i en qualsevol cas, castigar dels abusos dels poderosos (i en absolut “las leyes son para ser obedecidas por el pueblo y para que los jueces las apliquen”),

—aquí no hi havia corrupció social (i per tant, la corrupció individual era molt més difícil) degut al clima social de llibertat i de respecte, i, a més, a que els càrrecs s’escollien en data fixa, per pocs anys –un any els municipals, tres anys els de la Generalitat-, no eren remunerats, es passava abans i després “la purga de taula”, i no es podia tornar a ser candidat fins varies eleccions posteriors. Aquest mètode, anomenat “[insaculació](#)“, era un antídote contra la corrupció (i en absolut “los cargos son vitalicios y los designa el Rey, bien a dedo, bien poniéndolos a subasta”),

—aquí “Els catalans poden portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment” i “Els catalans estan exempts del servei de les armes si el Príncep en persona o el seu Lloctinent no es posen al front de l’exèrcit. Els catalans no poden ser obligats a servir de guarnició en destacaments militars o en el resguard de les fronteres. No han de servir en guerres fora del Principat ni en les Armades pel sistema de matrícules de mar u altre forma d’enganxi forçós.” (i en absolut les “levas forzosas” y “la condena a galeres”).

Ho trobes, junt a molt més, a [“Conèixer els catalans d’abans de 1714”](#) (i en castellà a [“Conocer los catalanes de antes de 1714”](#)). I això i més ho estic compartint al blog www.lagotacatalana.cat

Tot allò tant interessant i lliure (llegeix, per favor, aquestes [tres il·luminadores frases del jurista FRANCISCO ELÍAS DE TEJADA](#), que em van fer descobrir el Dret Català, les Constitucions Catalanes i el Principat i la Nació Catalana) va ser anorreat, a tots els nivells i en tots els àmbits, per les tropes castellanes establint el domini del “Reino de Castilla” que, construint-se a partir de 1714 com “Estado Español”, encara persisteix... prolongant el nostre GENOCIDI. Exemple clau d’aquest genocidi: aquell poble català i l’actual poble català (si és que es pot dir que un poble que no és lliure, és poble) molt poc tenen a veure: els catalans d’aquells segles sabien que els castellans eren súbdits mentre que ells eren homes i dones lliures, i per això van lluitar com ho van fer. A resultes de 302 anys de sotmetiment, els catalans d’ara no saben que estem presos.

I t’assenyalo, i t’invito a profunditzar, que

—quan es tracte de Catalunya, em trobo amb la reacció d’identificar genocidi amb extermini físic i afegir: “Com que estem vius, no hi ha hagut genocidi contra nosaltres”. Però no tots els genocidis han implicat extermini físic total!

—hi ha llibres i/o articles sobre “genocidi lingüístic”, “genocidi cultural”, “genocidi històric”, “genocidi econòmic”, “genocidi financer”, “genocidi franquista”,... En properes LA GOTA CATALANA posaré exemples de cada, i mencionaré fets molt anteriors a 1714.

—però si es pot posar adjectius a “genocidi” és perquè existeix el substantiu: “genocidi” a seques, i ¿per què no fer el pas dels diferents adjectius al substantiu únic al que acompanyen?
—però, a més, també hi ha exemples oblidats (o intencionadament silenciats) de genocidi físic: invasions (militars i civils; ¿som la població més envaïda que mai hagi existit?), el “diezmo” de les poblacions que resistien a les tropes castellano-franceses, capitulacions no respectades pels militars castellans, dotzenes de pobles i ciutats incendiats, deportacions parcials, plans (de Franco d’acord amb Mussolini que no van poder executar) de deportació gairebé total (dos milions) dels habitants de Catalunya i de València (i set-cents mil d’Euskadi, d’Astúries i de Múrcia), la llarga repressió franquista (quantes cunetes queden per obrir?),...

—impedir la llibertat d’un poble, mantenir-lo oprimat durant segles, ¿no és genocidar-lo?

—no és pas als conqueridors-genocides a qui correspon decidir si hi ha hagut o no conquesta-genocidi... I és decisiu per a que la seva conducta genocida quedi impune, que els conquistats-genocidats, a força de repressió, de por, de falsificació, d’educació al servei dels vencedors, etc. (tot això durant 302 anys), pateixin –patim- d’una síndrome d’Estocolm col·lectiva

—per què no ens atrevim a acceptar que hi ha un genocidi contra els catalans executant-se des de fa segles, i a adonar-nos que estem sent genocidats aquí i ara?

—que ni ens n’adonem que estem sofrint un genocidi, ¿és mostra justament del molt que ha avançat el genocidi?

—CONCLUSIÓ: RECUPERAR LA LLIBERTAT mitjançant la independència ÉS IMPRESCINDIBLE PER ACABAR AMB EL GENOCIDI EN MARXA QUE ESTEM PATINT.

Vull insistir amb el que ha sigut l’argument definitiu per decidir-me a parlar obertament d’EL GENOCIDI CATALÀ: els catalans d’ara estem molt més a prop dels castellans d’ara que no pas dels catalans d’abans de 1714. D’entrada, això pot semblar normal degut al temps transcorregut. Però el que indica la gravetat del que ha passat en aquests 302 anys és que, en canvi, els castellans d’ara són bàsicament iguals que els castellans d’abans de 1714, i només han fet que adaptar-se als canvis haguts en el transcurs dels temps. Aleshores la pregunta clau és: per què els catalans d’ara no som bàsicament iguals als catalans d’abans de 1714 i no hem pogut fer com els castellans, és a dir, anar-nos adaptant als canvis haguts en el transcurs dels temps?

Resulta que som els catalans els que hem canviat QUALITATVAENT, distanciant-nos enormement dels nostres avantpassats (oi que costa imaginar-se els cinc exemples que he posat?) i, pel contrari, ens hem apropiat (en realitat, em sigut obligats a apropant-nos) no només als castellans d’ara sinó també als castellans d’abans de 1714. I aquest fet és QUALITATIVAMENT DECISIU ja que indica que VAM SER I ESTEM SENT OBLIGATS A CANVIAR, A DEIXAR D’ESSER CATALANS PER PASSAR A

SER CASTELLANS O ESTADO-ESPAÑOLES. I aquesta és una de les raons que permeten afirmar rotundament que EL GENOCIDI CATALÀ és una lamentable realitat.

Per ordenar la recerca i la recopilació de fets, dades, dates, documents, llibres, articles, estris, testimonis, etc., utilitzaré la “*Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi*” aprovada per l’Assemblea General de l’ONU el 1948 i que va entrar en vigor el 1951. La trobeu en castellà a <http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/general/docugral/genocidio.htm>, i és el primer document d’aquest Tercer Dossier.

El segon document conté, en català, l’Article II, que enuncia els 5 actes considerats, cadascun d’ells per sí sol, genocidi; l’Article III, que enuncia els 5 delictes (“genocidi” i 4 més) que seran castigats; i l’Article IV, que afirma que els governants, funcionaris o particulars que cometin “genocidi” o qualsevol dels altres 4 delictes propers, seran punits.

Considero que “El cas dels catalans” queda plenament inclòs ni més ni menys que en cadascun dels 3 primers dels 5 actes considerats “genocidi”, i en cadascun dels restants 4 delictes associats. O sigui que en total hi ha 7 raons diferents per a penalitzar els governants, funcionaris i particulars (castellans, catalans o d’on sigui) que ens han privat i que ens continuen privant de la nostre llibertat i de la nostra vida plena com a catalans.

Invito, doncs, a anar classificant els diferents tipus de proves que cadascú tingui o trobi en aquests set apartats que ens toquen de ple:

- 1) matança de catalans (es sobreentén “catalans del Principat o de tota la Nació Catalana”)
- 2) lesió greu a la integritat física o mental dels catalans
- 3) submissió intencional del grup a condicions d’existència que hagin d’implicar la destrucció física, total o parcial, dels catalans
- 4) l’associació per a cometre genocidi contra els catalans
- 5) la instigació directa i pública a genocidi contra els catalans
- 6) la temptativa de genocidi contra els catalans
- i 7) la complicitat en el genocidi contra els catalans

Us trobareu –ja m’hi he trobat- que hi ha proves que poden col·locar-se en més d’un apartat. I també m’he trobat estado-españoles que, a fi de treure importància al que aquí patim, diuen “¡Eso también ocurrió en mi tierra!”; el que faig és invitar-los a col·laborar...

Una última observació: nosaltres ens xuquem el dit. Però el nostre genocidi és quelcom present en els castellans/estado-españoles. De tant en tant en sura una mostra conscient (en particular si s’han “begut un tequila” i queda gravat, com recull el tercer document) però segur A) que n’hi ha moltes més proves que queden amagades, i B) que està en el seu subconscient tant o més que en el nostre tenim clavada la por que ens han inculcat des del poder vencedor del 1714.

Invito també a fer-nos conscients que **RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT** (mitjançant la independència) és qüestió de **SOBREVIURE EVITANT EL GENOCIDI CATALÀ**.

[Aniré\(m\) abordant periòdicament aquesta qüestió tabú... tabú precisament perquè és vital!!!](#)

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras
Barcelona, 23 d’agost de 2016

PD: Pot tenir interès escoltar el que sobre aquest tema vaig dir en els darrers dos programes **LA GOTA CATALANA per recuperar LA LLIBERTAT DE CATALUNYA** a Ràdio la Mina (FM 102,5):

1. 160721: http://www.ivoox.com/gota-catalana-amb-lluis-botinas-santadria-radiolamina-audios-mp3_rf_12302494_1.html
2. 160728: http://www.ivoox.com/gota-catalana-28-07-2016-audios-mp3_rf_12364041_1.html